

Оксана Забужко

ІНСТРУКТОР
ІЗ ТЕНІСУ

оповідання зі збірки

ТУТ МОГЛА Б БУТИ ВАША РЕКЛАМА

Оксана Забужко
Інструктор із тенісу

Я його дратую, це абсолютно очевидно. Нічого дивного: на гадку про те, як я виглядаю збоку – корова короною, з незграбно розчепіреними ногами й судомно затиснутою в жмені ракеткою (і яким чином така неприродна поза виходить у них граціозною? – от хоч би і в тих баришень на сусідньому корті, зовсім молодесеньких, не інакше якихось жирних донечки, та, що справа, ґумова ляля-блондинка, раз у раз без потреби картинно стріпує довгим розпущеним волоссям, перехопленим над чолом білою лентою: знає, стерво, що гарна! – а я свої руки відчуваю як кепсько пригнані протези, і ноги також), – на гадку про це трагікомічне видовище мене й саму нудить, і чувака, по правді, шкода: теж мені заняття для психічно здорового хлопа – воловодитися за десять баксів на годину з отакими гергепами (мабуть, думає: «Ну й тупиця!»), та мене б і за сотку не вистачило!... Але допомогти йому я нічим не можу – хіба пояснити, що в дійсності я далеко не така тупа, як показуюся на корті. Ніби йому від цього полегшає.

– Кисть жесткая, а пальцы свободны, – терпляче повторює він, уже вкотре ловлячи на гарячому мою намертво застряглу длань і настановчо рознімаючи трупну хватку: – Ракета должна прокручиваться.

(«Ракета» – це недоречно претензійне слівце дере мені слух так само, як йому моє непоштиве «ракетка», що його він щоразу ледь бридливо виправляє: в кожному ділі є свої амбіції).

– Я пам'ятаю, – мимрю, як двійочниця: я справді пам'ятаю, пречудесно все ловлю з першого разу і назавжди (слова «ракетка» вперто тримаюся не тому, що забуваю, а тому, що фізично не здолаю вимовити пишне «ракета», ціле моє почуття стилю бунтується!), і жодної потреби нема товкти мені те саме встопарканадцяте, але що ж толку, коли почута інформація безнадійно захрясає в мозку і м'язам ніяк не передається – либонь, ту саму муку приниження переживають паралітики... В чотири роки тато купив мені двоколісного велосипеда. Очевидно, в нього тоді був вихідний, і він вирішив цілком покласти його на олтар батьківського обов'язку – до

вечора я таки якось навчилася одночасно крутити педалі й правувати кермом, але з цілого того дня – одного з найстрашніших у моєму житті – пригадую лиш німий жах тіла, заціпенілого в безнадійному чеканні кінця наруги: на атракціон збіглася дівтора з усенького кварталу і впродовж кількох годин, оточивши велосипедика, галасливо асистувала моєму батькові, навзаводи викрикуючи свої поради й коментарі. Мабуть, йому подобалося бути в центрі такої всенародної уваги – мене ж, безпорадну й розчавлену тим колективним натиском, мов кошеня, викинуте на рев стадіону, спаралізувало, як при короткому замиканні: роз'єдналися дротики між першою й другою сигнальною системою, між здатністю розуміти й здатністю свідомо відтворювати рухи, і ціле пообіддя батько, не помічаючи, чесно катав по двору жертву катаlepsії – перелякане, непорушно зібгане в сідлі тільце. Можливо, якби я зуміла тоді розплакатись, моє життя склалось би інакше. Або якби мої батьки розлучилися ще перед тим: в ролі святочно-недільній, що не вимагала педагогічного хисту (чи то пак, розуміння іншої людини), мій батько був досконалий, мов винахідливий коханець, і наші вилазки удвох, від восьмилітнього віку почавши, до зоопарку, до театрів і музеїв, з неодмінним ритуальним кафе-морозивом на прощання, найдужче скидалися на любовні побачення – зокрема й за напередодньою атмосферою солодкого передчуття. Мабуть, психологічно ми були тоді вже ровесниками, і ця гра рівно захоплювала нас обох: гратися мій батько, царство йому небесне, вмів куди ліпше, аніж жити. Зрештою, як і більшість мужчин.

От і цей мені каже з ноткою ледве вчутної зверхности:

– Расслабьтесь, вы же не на работе! Это должно доставлять удовольствие...

Гм, але ж *ти* на роботі, чоловіче, – чи вмисне собі таку роботу підшукав: щоб і гратися, і плату за це отримувати? Це саме «удовольствие» він, між іншим, ладен виявляти повсякчас – коли забирає в мене для демонстрації ракетку («ракету», еге ж, – може, подумки він взагалі до неї на «ви» звертається? – штука й справді

коштовна, майже три тисячі крон – трохи не весь гонорар за лекцію! – я в неї вгепала у фірмовому «Reebok'івському» магазині в центрі Стокгольма: думала зробити подарунок Олегові, бо чулася перед ним винуватою, вже не згадаю за що, в останній рік це трапляється дедалі частіше, а що Олег – вичитавши мені попутно за «Reebok», бо чому ж не порадилася, бо в Швеції є, виявляється, й ліпші, елітніші фірми, – відрядив мене натомість із моїм-таки подарунком на це ідіотське навчання, то вина моя від того тільки зросла, і постає питання, чи не цього мій найдорожчий і домагався?) – «Сма'ріте сюда!» (о Господи, ну й зворотики, вже не кажучи про фонетику, про оте «сма'ріте»! – але ж, на відміну від нього, я у відповідь не морщусь, ані жилочкою на обличчі не тіпнусь, чисто тобі індіянський вождь!) – для наочности рухи він робить нарочито сповільнені, мов при зйомці рапідом, і я не можу позбутись відчуття, наче він трохи переді мною хизується – врешті-решт мужик із нього породистий, і збоку це, згодна, виглядає дуже гарно, замилуєшся, – ніби ракетка продовження його руки, що, своєю чергою, перетікає в траєкторію польоту м'яча: тут навіть якийсь натяк на безмежність, на проекцію себе у всесвіт – із свого роду лімітом функції, як у математиці (ліміт – це асфальт при смеші, або ще стінка, в котру з глухим, схожим на короткий стогін постуком вдаряється м'яч – а якби не вона, так би й летів і летів у нескінченність...), – тільки в ці хвилини, водячи за ним очима, я й розслабляюсь: нічого не скажеш, гарно, і з тою білявою хвойдочкою, що так визивно крутить задком на сусідньому корті, вони б склали пречудову пару, хоч фільмуй (він, до того ж, брюнет!), але для себе я рішуче не бачу тут місця – у мене ніколи так не вийде, цих рухів я не повторю нізащо у світі, навіть під дулом пістолета. Всяка ситуація, де треба прилюдно здобувати які-небудь фізичні навички, автоматично скидає мене на тридцять років назад, на той самий велосипедик – я глухну, сліпну й просто стаю правцем, чекаючи, коли все скінчиться й мене відпустять на волю. В школі найтяжчим моїм кошмаром були уроки фізкультури, від яких, попри всі ревно докладені зусилля (я навіть удала була раз непритомність!

– зумівши хоч і переконливо, проте зовсім м'якенько впасти не забившись), домогтися звільнення так і не вдалося (в старших класах мене, гадаю, взагалі мали б запідозрити в неспинній кровотечі – як ту євангельську безщасницю, котру зцілив Ісус...). Плавати, слава Богу, я навчилась сама – на безлюдді, безліч разів ризикуючи втопитися як оселедець. Танцювати до пуття так і не навчилась, і, скажімо, вальсувати зі мною – то для партнера, припускаю, десь так само, як би по лаврських схилах із Бабою-Уродіною, тільки без меча, – але в танці, нівроку, завжди присутній сексуальний елемент, і це мене рятує: секс – по суті, єдина сфера, де я можу цілком компенсувати свій вимушений пластичний кретинізм. До такої міри, що досі про той кретинізм так ніхто й не здогадався.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Оксана Забужко

ІНСТРУКТОР
ІЗ ТЕНІСУ

оповідання зі збірки

ТУТ МОГЛА Б БУТИ ВАША РЕКЛАМА

